

nogen Bistand fra vor Side til Gjennemførelse af sin Plan, netop deri har Spørgsmaalet sin Betydning, Svaret paa Spørgsmaalet kunde tvørigt, som jeg heelt vel vidste, falde meget forskjelligt ud. Her er, saavidt jeg forstod, af den ærede Minister angivet en vis Periode, da der skulde foreligge synlige Resultater af Regjeringens Politik, et Resultat, som skulde blive vitteligt for den vide Verden, og som derpaa skulde danne Udgangspunktet for videre Fremgang paa den Vej, i den Retning. Regjeringen har foreslaaet os, medens Maalet ogsaa efter Ministerens Udtalelse blev liggende i Uklarhed, vedblev at være meget dunkelt, meget mørkt. Det var altsaa, saavidt jeg kan forstaae, det første Svar, som Regjeringen har givet paa mit Spørgsmaal. Der kan nu stille sig forskjellige Alternativer, eftersom dette Punkt indtræder snart, ikke indtræder snart, eller slet ikke indtræder, eller ikke indtræder reent og fuldstændigt (Hør!). Alt som det ene eller det andet af disse forskjellige Alternativer indtræder, vil det være min eller Andres Sag at fortsætte denne Forhandling.

Grundtvig: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Jeg veed ikke, om den ærede Rigsdagsmand ønsker at fortsætte den nye Forespørgsel?

Grundtvig: Jo, jeg gjør.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Grundtvig: Jeg troer ikke at gaa udenfor Ordenen, idet jeg til Udenrigsministeren stiller det Spørgsmaal, om jeg har forstaaet ham ret, naar jeg i Svaret til den ærede Rigsdagsmand, som leder Forespørgslen, opfattede hans Ord saaledes, som om han meente, at der ingen anden Retfærdiggjørelse behøves for den Meddelelse, der skete sidste 28de Januar, end den, at det laae i Sagens Natur, at alle de Indskrænkninger, som Hans Majestæt i 1848 havde gjort i sin fuldkomne Myndighed, kun vare en sørgelig Nødvendighed, og at han derfor naturligviis, saasnart Forholdene i Europa havde forandret sig, maatte tage den tilbage, og igjen indtræde i Nydelsen af sin uindskrænkede eller absolute Regjeringsmagt og Myndighed.

Premierministeren: Den ærede Rigsdagsmand har aldeles misforstaaet mine Ordtringer (Hør!), og jeg maa sandelig erklære, at jeg ikke troer, at der har været mindste Anledning for den ærede Rigsdagsmand til at opfatte mine Ord, saaledes som sleet er. Jeg talte om Monarchiets territoriale Omfang, og jeg tillov mig, i forskjellige Stadier af hvad jeg anførte, paa det Bestemteste at henvise til den Passus i den kongelige Betsendtgjørelse, der angaaer Hans Majestæts udtrykkelige Villie at holde Danmarks Grundlov. Jeg troer altsaa, at derved ikke kan være opstaaet den Tanke for Rogen, at Kongen skulde ville tage sin absolute Myndighed tilbage, som han har aflædt sig, som han har deelt med Folket, som han under Folkets jublende Tilraab har erklæret at ville fremdeles dele med Folket, og hvorom Vidnesbyrdet er skrevet i Danmarks Grundlov.

Formanden: Det er ganske sikkert en Misforstaaelse. Det er aldeles utvivlsomt, at Hs. Majestæt Kongen kun alene vil det Rette; der kan heri Thinget slet ikke yttres nogen Tvivl derom. Det er kun Hs. Majestæts Regjering, hvis Handlinger foreligge til Bedømmelse, og med hvilken vi her have at gjøre (Ja! Ja!).

Grundtvig: Det var ogsaa kun den ærede Udenrigsministers Ord, jeg omtalte, idet jeg spurgte, om jeg havde opfattet dem rigtigt; han har nu sagt, at jeg har opfattet dem aldeles slett; jeg maa overlade Andre at bedømme, om jeg havde nogen Grund eller ikke til at opfatte dem saaledes, som jeg har gjort, og vil blot anmærke, at, naar det ikke var Meningen, begriber jeg aldeles ikke, hvorledes deri kunde ligge nogen Retfærdiggjørelse for Meddelelsen.

Formanden: Jeg skal hermed erklære denne Forespørgsel for sluttet. Vi gaae da over til den, der er anmeldt af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgfreds*). — Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Monrad: Jeg haaber, at det høitærede Thing vil undskylde, at jeg har stillet denne Forespørgsel. Jeg indseer meget vel, at under de tilstedeværende Forhold er det egentlig ikke

*) See Tidendens Nr. 229, Sp. 3646.